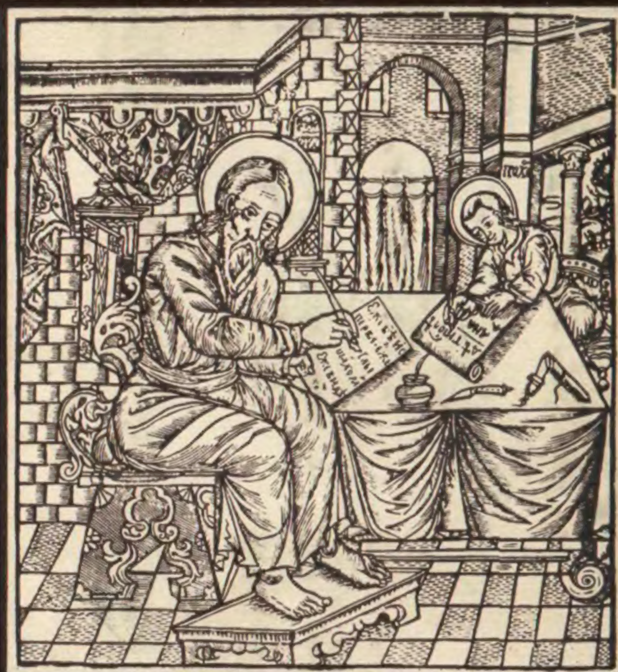
ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ПАСЛЯДОЎНІКАЎ

ФРАНЦЫСКА СКАРЫНЫ

ФРАНЦЫСКА СКАРЫНЫ
ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ПАСЛЯДОЎНІКАЎ

ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ПАСЛЯДОЎНІКАЎ ФРАНЦЫСКА СКАРЫНЫ

Велмоному пану его м.

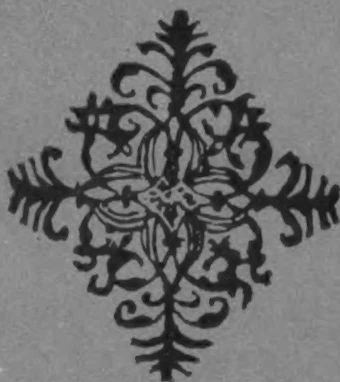
Пну, БОГДАНУ Кнѧзю Огинскому С Козелска, Подкоморему Трецкому, Державцы Дорсунишскому, Кормѧловскому, И прочаѧ.

Ѡ Господе радоватисѧ.

Талю в праве и поднебесѧ великого гонаѧ ест
речъ, Велможный а намятивый Пане, и кгды
всѣ речи створоные, на то округу света на
дуючиесѧ, целю и конца своего, до которого и ѡна
ѧ превѣчнаѧ мудрость створыти рачила, в на
мнѣшомъ пункте не ѿступую: Са то ко члкъ, ко
торый ест на выѡбражение творцы своего созданный,
слово и розумо ѿ него почтеный, Пано и владаром
всего земного, морского, и по небо лѣтаючого ство
реня оучиненый, а праве ꙗко Прро мови, Малы нѣ Ѱа. н.
чьо ѿ аггелъ оумаленный: не дбаючи на та высо
кую честь и зацность стану а поволаня своего, ѿ
того целю и коца до которого будучи створеный,
всѣ справы и поступки свои стосовати и дири
кговати бы мѣлъ, мизерне и небачнесѧ ѿдалѧ
етъ. Не похиблѧе слонце, мцъ, звѣзды, бланого

СЛОВО КО ЧИТАТЕЛЕМЪ.

Възлюбленныи о Хрⷭ҇тѣ Братїа и чтⷭ҇ныи Го
сподїе. Прочитающеи сїю Книгу аще что
обрящете и възмните безмѣстно быти, и
вы Бг҃а ради молимъ покрїите моудростїю и
исправите якоже васъ оумудритъ Стыи Пара
клитъ. насже Бг҃а ради благвите, а неклени
те. Понеже трудися члкъ грѣшенъ, и брѣн
ныи персты дѣствовахꙋ, да и сами прощенї
я и благословенїя сподобитеся отвседержи
теля Бг҃а, емоужъ слава честь
держава въбесконечныя вѣ
ки вѣкомъ,
аминь.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага [6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым [7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага [6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым [7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага [6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым [7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага [6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым [7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага [6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым [7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага [6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым [7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага [6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым [7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія стардрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага [6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым [7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага [6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым [7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага [6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым [7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага [6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым [7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага [6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія стардрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым [7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія стары друкі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага [6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым [7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага [6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым [7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія стрaдрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага [6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым [7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага [6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым [7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага [6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым [7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага [6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым [7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія стэрадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага [6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым [7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага [6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым [7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага [6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым [7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага [6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым [7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага [6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія стaрадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым [7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага [6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым [7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага [6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым [7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага [6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым [7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія стардрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага [6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым [7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага [6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым [7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага [6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым [7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага [6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым [7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага [6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым [7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

1 Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

2 Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

3 Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

4 Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

5 Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

6 Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

7 Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага [6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым [7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага [6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым [7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага [6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым [7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага [6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым [7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага [6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым [7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія стардрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага [6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым [7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага [6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым [7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага [6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія стардрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым [7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія стардрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія стáрадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія стадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага [6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым [7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага [6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым [7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага [6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым [7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія стварадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага [6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым [7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага [6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым [7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

БЕЛАРУСКІЯ ПРАДМОВЫ І ПАСЛЯСЛОЎІ ДРУГОЙ ПАЛАВІНЫ XVI — ПЕРШАЙ ПАЛАВІНЫ XVII ст.

Да пачатку XX ст. беларускія прадмовы і пасляслоўі не выдзяляліся з усходнеславянскага кірылічнага кнігадрукавання. У крыніцазнаўчых працах В. С. Сопікава[1], П. М. Строева[2], І. П. Сахарава[3], І. П. Каратаева[4], А. С. Радоскага[5] ідзе агульная гаворка пра «славенарускія» кнігі. Аднак для тэмы нашага даследавання ўказаныя працы маюць несумненную навуковую каштоўнасць, якая заключаецца не толькі ў тым, што ў іх сабраны вялікія матэрыялы па гісторыі ўсходнеславянскага кнігадрукавання, але і ў тым, што тут публікуюцца, поўнасцю або часткова, некаторыя тэксты прадмоў і пасляслоўяў да паасобных выданняў.

Своеасаблівай энцыклапедыяй беларускага кнігадрукавання з'явілася «Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі» В. Ластоўскага[6]. У гэтай працы зафіксаваны і апісаны беларускія старадрукі, а таксама рукапісы, многія з якіх загінулі ў першай і другой сусветных войнах.

Сістэматычнае вывучэнне беларускіх прадмоў і пасляслоўяў можа весці свой адлік ад выдання прадмоў і пасляслоўяў Францыска Скарыны, падрыхтаванага А. Ф. Коршунавым[7]. Тут упершыню распрацаваны прынцыпы выдання старабеларускіх тэкстаў літаратуразнаўцамі і гісторыкамі, зроблены кароткі каментарый да тэкстаў. Гэты зборнік, па сутнасці, быў першай спробай філалагічнага асэнсавання творчай спадчыны Францыска Скарыны ў беларускім савецкім літаратуразнаўстве.

---

[1] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии или полный словарь сочинений и переводов, напечатанных на славенском и российском языках от начала заведения типографий до 1813 года... с примечаниями о древних редких книгах и их изданиях и с краткими из оных выписками. М., 1813. Т. 1.

[2] Строев П. М. Обстоятельное описание старопечатных книг славянских и российских, хранящихся в библиотеке... Федора Андреевича Толстова. М., 1829; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, находящихся в библиотеке... Ивана Никитича Царского. М., 1836; Яго ж: Описание старопечатных книг славянских, служащее дополнением к описаниям библиотек графа Ф. А. Толстова и купца И. Н. Царского. М., 1841.

[3] Сахаров И. П. Обозрение славянорусской библиографии. Спб., 1849. Т. 1, кн. 2.

[4] Каратаев И. П. Описание славянорусских книг, напечатанных кирилловскими буквами: С 1491 по 1652 г. Спб., 1883. Т. 1.

[5] Родосский А. С. Описание старопечатных и церковнославянских книг, хранящихся в библиотеке С.-Петербургской духовной академии. Спб., 1891. Вып. 1.

[6] Ластоўскі В. Гісторыя беларускай (крыўскай) кнігі. Коўна, 1926.

[7] Скарына Ф. Прадмовы і пасляслоўі. Мн., 1969.

